

BREV NR.1 THERESA

"LAD OS VÆRE ÆRLIGE, I HAR JO IKKE GJORT DET STORE FOR OS"

Kære Sophie Løhde

Ang. : Hpv-vaccinen

Syg 18 år gammel pige, uden uddannelse og livsmod søger om hjælp til at få sit liv tilbage.

Håber du vil hjælpe.

Hovedpine, kvalme, mave smerter, lyd- og lysfølsomhed, udmattelse, angst, følelsesløshed.

Det er nogle af de dæmoner, jeg skal leve med hver dag.

De fleste piger på 18 år drømmer om, at blive færdig med deres drømmestudie og komme ud at opleve verden.

Den drøm har jeg også haft, men lige nu ser det ret håbløst ud.

Jeg drømte om at rejse verden rundt, hjælpe syge i Afrika og tage til Borneo og passe orangutanger.

Jeg drømte om at blive filmskuespiller, som har været min drøm, siden jeg var helt lille.

Men jeg er vestjyde og realistisk, så jeg ved hvor vigtig en uddannelse er.

Derfor valgte jeg at tage på gymnasiet, som jeg vidste ville blive en kamp uden lige, ikke fagligt, men pga. min sygdom.

Jeg havde året forinden gået i 10 for at give mig selv et selvtillidsboost, det skal jeg love dig for at jeg ikke fik, tværtimod, jeg fik Kysseysge.

Kysseysge er bl.a. en af de virusser der sætter gang i hpv-vaccinens dæmoner, og det gjorde den, også i den grad. Man skulle tro at efter en virus er ude af kroppen, så er ens smerter også, men nej. Mine mavesmerter blev værre og værre.

Jeg var til alle de undersøgelser som var muligt, men lægerne fandt intet. Jeg blev afsluttet af en læge med ordene : " Prøverne viser ingenting, så du er nødt til at lære at leve med dine smerter".

Min reaktion på denne meget "pædagogiske" formulering var, at så havde jeg ikke lyst til at være her mere.

Trods dette knæk, formåede jeg at finde nogle indre kræfter frem, som reddede mig.

Jeg bed mine smerter i mig, og forsøgte at leve et så normalt liv som muligt, men en hver ballon taber luften på et tidspunkt.

Efter et års kamp på gymnasiet med meget fravær, formåede jeg dog at få tilfredsstillende karakterer, men det var ikke nok til at få pumpet luft ind i min ballon.

Jeg gik i 2 g i 3 dage, så kunne jeg ikke mere.

Alle mine kræfter var opbrugte.

Nu går jeg hjemme som mange andre piger i samme situation gør, og det eneste vi kan er at have ondt.

Vi kan ikke gå til fester eller større arrangementer som andre unge, uden vi skal betale en pris, og den pris er flere smerter.

Man skal altså hver dag veje tingene op mod hinanden: "Har jeg virkelig så meget lyst til at gå til min venindes 18 års fødselsdags fest, at jeg vil risikere at ligge mig syg resten af ugen?".

Nogle gange er svaret altså ja, hvis vi ikke ofrede os selv engang i mellem, så er jeg sikker på, at selvmords tallene blandt os unge piger, stille og roligt vil begynde at stige.

Det tvivler jeg stærkt på at regeringen vil synes om.

Så regeringen skal være meget taknemmelig over, at vi selv har fundet noget, der holder os i live.

For lad os være ærlige, i har jo ikke gjort det store for at hjælpe os.

De hpv-centre i har oprettet gør jo foreløbigt ikke andet end at registrere os, så vi skal altså klare os selv.

Lige nu bliver jeg kastet rundt i systemet, og min kommune mener åbenbart, at jeg skal ud at finde et job.

Jamen hallo! Hvis jeg ikke kan holde til at tage den ungdomsuddannelse, som jeg havde sat mig for, hvordan skal jeg så kunne klare et job?

Det helt store problem er jo, at ingen tror på os, "vi er åbenbart alle psykosomatiske". Vi bilder os selv ind, at vi er syge, så vi med vilje ødelægger vores chancer for, at udleve vores drømme.

Det er der jo ingen der gør med vilje, så hvorfor skulle vi gøre det?

Vi har brug for at blive taget seriøse, vi har brug for at få vores håb igen. Ikke nok med håb, vi har brug for hjælp, ellers bliver vi alle tabt på gulvet, og i sidste ende, ender det med at koste samfundet meget mere, end hvis vi fik hjælp.

Derfor skriver jeg til dig, som den minister der har ansvaret for, at vi får den hjælp vi har brug for. Jeg tvivler på at du vil være den minister, som bliver husket, som hende der ikke hjalp de syge piger.

Den kvinde/minister som slukkede pigernes håb.

Hvordan ville du have det hvis det var DIN datter, hvis liv ikke længere gav mening, hvis liv hun rent faktisk var ved at opgive.

Jeg tror du ville råbe regeringen op, og fortælle dem at der skal handles nu, inden i ødelægger flere pigers liv.

Stop hpv-vaccinen NU!

MVH.

Theresa

